

ANDERMANS KINDEREN, EEUWIG en altijd, overal. In de bus is het 't ergst, als er geen ontkomen aan is. Het zweet loopt me over de rug en ik heb er de pest in. De zon schijnt recht naar binnen door de vieze ramen, in Drammen was de bus al vol en in Kopstad en bij Tønsberg en Fokserød stappen er nog meer mensen in, ze moeten in het middenpad staan en zich heen en weer zwaaiend goed vasthouden, hoewel er eigenlijk zitplaatsgarantie is. Achter me zit een vader met een kind, een jongetje van misschien drie, hij zit op een iPad een filmpje van *Het hakkebakkebos* te kijken. Het geluid is blikkerig, doordringend, af en toe doet de vader een poging het zachter te zetten, maar dan begint het kind te brullen en zet het geluid weer harder.

Ik ben misselijk omdat ik een boek zat te lezen, en de batterij van mijn telefoon is bijna leeg, dus ik kan ook geen podcast luisteren, ik hoor alleen maar pling en plong en metalige Klautermuisliedjes, *Brummelman, je moet in bad, ik zeep je in, je haren nat*. Als we bijna bij de Telemarktunnel zijn, kan ik me niet meer inhouden en draai ik me om naar de vader, het is een jonge hipstervader met een baard en zo'n dom mannenknotje, en ik zet een brede glimlach op en vraag of ze het geluid alsjeblieft iets zachter kunnen zetten. Ik hoor zelf dat er een scherp randje aan mijn stem zit, maar ze kunnen het gewoon niet maken om in juli met het geluid aan in een volle snelbus te gaan zitten.

'Tja,' zegt de hipstervader en wrijft over zijn nek. 'Heb je er last van?'

Hij praat met een Stavangers accent.

‘Het staat wel een beetje hard,’ zeg ik, ik glimlach nog steeds.

De vader is niet blij en rukt de iPad uit de handen van het kind, dat het verbijsterd en woedend op een krijsen zet, en het bejaarde echtpaar voor me draait zich om en kijkt me verstoord aan, mij, niet het kind en de vader, maar mij.

‘Dat komt ervan als je het geluid niet uit wil zetten,’ zegt de vader. ‘Die mevrouw heeft er last van, nu mag je niet meer kijken.’

De bus rijdt naar het benzinstation voor een plas- en koffiepauze, terwijl het kind dwars over zijn stoel ligt te gillen, ik pak mijn tas en haast me door het middenpad achtervolgd door het gebrul.

Kristoffer en Olea staan me in Vinterkjær op te wachten. Marthe is niet mee. Kristoffer is zo lang, Olea zo klein. In de herfst gaat ze voor het eerst naar school, ze lijkt me nog te klein daarvoor, ziet er dun en breekbaar uit.

‘Goed je te zien,’ zegt Kristoffer. Hij omhelst me stevig, vouwt zijn armen als het ware om me heen en drukt me tegen zich aan.

‘Insgelijks,’ zeg ik. ‘En wat is je haar lang geworden, Olea,’ zeg ik en trek aan haar paardenstaart.

‘Olea heeft gisteren leren zwemmen,’ zegt Kristoffer.

Olea grijnst, ze mist vier tanden in haar bovenkaak.

‘Ik heb gezwommen zonder dat pappa me vasthield,’ zegt ze.

‘Oei,’ zeg ik. ‘Echt? Wat knap van je.’

‘Marthe heeft er een foto van gemaakt,’ zegt Olea. ‘Die kun je zien als we er zijn.’

‘Marthe lag vast aan de kant te luieren,’ zeg ik en leg mijn bagage in de kofferruimte.

‘Ja,’ zegt Olea tevreden op de achterbank. ‘Ze luiert best veel.’

‘Zulke dingen zeggen we niet, Olea,’ zegt Kristoffer en start de motor. ‘Dat weet je best.’

Ik draai me om naar Olea, geef haar een knipoog en fluister luid naar haar: 'Marthe is ook een beetje lui.'

Kristoffer kucht.

'Ik mag dat wel zeggen,' zeg ik. 'Ik mag daar grapjes over maken.'

Het is zo verleidelijk, Marthe heeft af en toe een schop onder haar kont nodig, en het is leuk om naar Olea te knipogen zodat ze begint te giechelen en grote, blije ogen opzet omdat ik zo grappig ben. We nemen de kustweg en ik vertel Kristoffer over de hipstervader en het kind dat met het geluid aan *Het hakkebakkebos* zat te kijken.

'En toen werden de mensen boos op *mij*,' zeg ik. 'Maar ik was niet degene die lawaai maakte. En die vader werd behoorlijk pissig.'

Kristoffer ruikt naar iets wat ik herken, het huisje, verf, zee-water, lijf.

'Het is niet altijd zo makkelijk om ze rustig te krijgen,' zegt hij.

'Maar jij zou Olea toen ze drie was vast niet in een propvolle bus een filmpje laten kijken met het geluid op volle sterkte,' zeg ik.

'Nee,' zegt Kristoffer. 'Maar mensen ergeren zich zo snel aan kinderen, ze begrijpen er niets van. Kinderen moeten toch kind kunnen zijn.'

Dat soort dingen zegt Kristoffer, kinderen moeten kind kunnen zijn, of dat het belangrijk is om naar je lichaam te luisteren.

'Maar er is een verschil tussen huilen en het geluid aan hebben,' zeg ik.

Ik merk dat ik te veel mijn best doe, ik verraad mezelf, het is duidelijk dat ik dit niet begrijp, en Kristoffer haalt met een glimlachje zijn schouders op.

'In een volle bus het geluid aan hebben,' zeg ik nog eens.

'Adem met je buik, Ida,' zegt hij en geeft me een klopje op mijn dij.

Ik doe mijn mond open om nog wat te zeggen maar bedenk me, hij begrijpt het toch niet. Ik kan het tegen Marthe zeggen, die is het altijd met me eens als het om zulke dingen gaat, het irriteert haar als Olea lawaai maakt. En er is nog iets wat ik haar wil vertellen, niet meteen als we aankomen, maar vanavond, als we allebei een paar glazen wijn ophebben en Kristoffer Olea naar bed aan het brengen is, dan vertel ik het.

TWEE WEKEN GELEDEN was ik in Göteborg, ik was er in mijn eentje met de trein naartoe gegaan, had een hotel genomen en liep de volgende ochtend naar de vruchtbaarheidskliniek een paar straten verderop. Die zag er net zo uit als elke andere dokterspost, alleen mooier en lichter, met yucca's in grote potten, vage foto's aan de muur van baby's en moeders en van eieren en vogels. De arts heette Ljungstedt en zijn kamer keek uit op een sportschool aan de overkant van de straat, ik zag mensen op een loopband rennen en gewichten omhoogtillen. Hij sprak mijn naam uit op zijn Zweeds, niet als Ida, meer als Eida, Yjda, met de i diep achter in zijn keel, terwijl hij zonder me aan te kijken op zijn computer zat te typen. Hij nam snel het proces door, op welk moment van mijn cyclus ik met de hormoonkuur moest beginnen, hoe ze de eitjes weghaalden, vandaag zou hij alleen een paar bloedproeven afnemen en een gynaecologisch onderzoek doen.

'Ja, het is tegenwoordig echt *superpopulair* om eitjes in te vriezen,' zei hij op z'n Zweeds, alsof hij me iets moest aansmeren, maar ik zat daar natuurlijk al.

'Zoiets had ik al begrepen,' zei ik lachend.

Alles leek mogelijk, het was bijna zomervakantie, het was warm en prettig in Göteborg en ik had een tafel gereserveerd voor de lunch, ik was van plan er een dure witte wijn bij te nemen en te proosten op het feit dat ik mijn spaarrekening zou

gebruiken om eitjes weg te halen en ze op de bank te zetten, een rekening met eitjes.

‘Het is echt een *supermooie* kans,’ zei hij. ‘Als je geen partner hebt of als je nu nog geen kinderen wilt.’

‘Inderdaad,’ zei ik. ‘Ik had gedacht om het na de vakantie te doen.’

‘En over een paar jaar kom je hier met je nieuwe vriend en dan kunnen jullie ze gebruiken als je tweeënveertig of drieënveertig bent,’ zei hij, en typte erop los op zijn toetsenbord. ‘Ja, dat zou echt *superleuk* zijn.’

Ik probeerde die vriend voor me te zien, ik stelde me een lange man met een baard voor, hier met mij in deze kamer, over een paar jaar, zijn gelaatstreken zag ik niet echt duidelijk voor me, maar ik verbeelde me dat hij in de lift, op weg naar de uitgang, zijn armen om me heen zou slaan en *nu worden we ouders*, *Ida* zou zeggen. Eén keer, dacht ik terwijl ik in de gynaecologische stoel lag, één keer moet het toch lukken, één keer na al die getrouwde, samenwonende, ongeïnteresseerde en oninteressante mannen moet het toch lukken, alleen al omdat ik daar in die stoel lag, geloofde ik dat het zou gaan gebeuren, zowel man als kind, alleen al dat ik daar was en dit zou gaan doen, was een belofte dat er meer zou komen, ooit.

De arts en ik keken op de echo naar mijn baarmoeder, hij vroeg wat voor werk ik deed en ik zei dat ik architect was.

‘Dan ontwerp je vast mooie huizen,’ zei hij.

‘Ja, nou ja,’ zei ik. ‘Het is een behoorlijk groot bureau, vooral openbare gebouwen en zo, stadsplanning.’ Ik stopte, wilde net aan een lange uiteenzetting beginnen over wie wat ontwierp, maar dat sloeg nergens op, zo liggend met mijn benen wijd en dat instrument in mijn vagina. Toen ik op weg was naar de deur om bloed af te laten nemen, nog slijmerig en koud in mijn

onderlijf van de echogel, zei hij dat we elkaar twee weken later zouden spreken, als de resultaten er waren, en dat we dan een plan zouden maken voor wanneer we zouden beginnen, voor wanneer alles zal beginnen.